

De l'autora del best-seller *La hipòtesi de l'amor*

ALI
HAZELWOOD

La
teoria
de l'amor

ALI
HAZELWOOD

♥♥ La
teoria ♥♥
♥♥ de l'amor

Traducció de Núria Parés Sellarès

Fanbooks

Títol original: *Love, Theoretically*

© Ali Hazelwood, 2023

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-19150-54-7

Dipòsit legal: B. 9.879-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

Ones i partícules

VINT-I-QUATRE HORES ABANS

Durant tota la secundària la meva disfressa de Halloween representava la dualitat de la llum.

Me la vaig fer amb un retolador: vaig rescatar de les escombraries una samarreta interior del meu pare i hi vaig dibuixar un munt de cercles i línies en ziga-zaga. Vist en perspectiva, el resultat final era penós; ni tan sols el professor de física va ser capaç d'endevinar què era. Tampoc no em va importar gaire. Caminava pels passadissos amb la veu d'en Bill Nye ficada al cap, fent aquella magnífica explicació de com la llum podia ser dues coses alhora, depenent de com els altres la volguessin veure: una partícula i una ona.

Em semblava que era una idea genial. I feia que em preguntés si jo també podia contenir dues..., no, una gran multitud d'Elsies, cadascuna dissenyada, feta a mida, seleccionada per a una persona concreta. Així podria oferir a cada persona el jo que ella volgués, necessités, desitgés, i, a canvi, es preocuparia per mi.

Bufar i fer fotons.

És curiós que la meua carrera en el món de la física i la meua carrera per complaure la gent comencessin més o menys alhora. Que pugui traçar una línia directa des de la

meva primera concepció infantil de la mecànica quàntica fins a la meva feina actual. De fet, fins a les meves dues feines actuals. La que faig de dia, en la qual pràcticament no guanyo res ideant teories físiques que expliquen per què les molècules petites s'ajunten com si fossin grupets de noies anti-pàtiques al menjador, i l'altra, en la qual...

Bé. L'altra, en què faig veure que soc algú altre, com a mínim està ben pagada.

—L'oncle Paul intentarà proposar-nos un trio, una altra vegada —em diu en Greg, amb els ulls melancòlics de color castany demanant perdó, i no m'immuto. No em molesta. No m'estremeixo de repugnància pensant en l'alè de claveguera de l'oncle Paul o en el seu pentinat oliós per dissimular-se la calba i que em recorda el pèl púbic.

D'acord, potser sí que m'estremeixo una mica. Però ho dissimulo amb un somriure i un professional «Entesos».

—A més —continua, mentre es passa la mà pel garbuix de rínxols—, fa poc que el pare ha desenvolupat una intolerància greu a la lactosa, però es nega a deixar de prendre làctics. És possible que es presentin...

—Problemes gastrointestinals. —Comprensible. Jo també em resistiria a renunciar al formatge.

—I la meva cosina Izzy... és famosa perquè es torna físicament agressiva quan algú no està d'acord amb ella sobre el valor literari de la saga de *Crepuscle*.

M'animo de cop.

—Li agrada, o no?

—Gens ni mica —diu en Greg amb veu greu.

Si hi ha una cosa que m'agrada més que el formatge és *Crepuscle*, però soc capaç de no pronunciar la meva TED Talk sobre per què l'Alice i la Bella haurien d'haver engegat a la merda aquella colla d'idiotes i fugir juntes cap a la posta de sol.

Equip Bellice 4evah.

—Entesos.

—Elsie, em sap greu. L'àvia celebra els noranta anys. Hi haurà tota la família —sospira, i deixa anar una bafarada d'alè blanc a l'aire nocturn d'aquest gèlid gener de Boston—. I la mare estarà impossible.

—No t'hi amoïnis. —Truco al timbre de la casa de poble de l'àvia d'en Greg i faig el meu somriure més encoratjador. M'ha contractat perquè sigui la seva nòvia de mentida, i obtindrà l'Elsie que vol que sigui: reconfortant, sí, però també una mica manaire. Una dominatrix a qui no li agrada treure el fuet..., però que ho podria fer, si calgués—. Recordes l'estratègia de fugida?

—Dos pessics al colze.

—Diré que em trobo malament i toquem el dos. I quan arribi la proposta de fer el trio, tiraré moltes indirectes perquè sembli que tinc gonorrea.

—Això no servirà per dissuadir l'oncle Paul.

—Berrugues genitals?

—Mmm. Podria ser. —Es frega les temples—. L'única cosa bona és que ve el meu germà.

Em poso tensa.

—En Jack?

—Sí.

Quina pregunta més estúpida. En Greg només en té un, de germà.

—Em pensava que havies dit que no hi seria.

—Se li ha cancel·lat el sopar de feina.

Faig un gruny per dins.

—Què?

Merda, he fet el gruny en veu alta.

—Res, res. —Somric i li pressiono el braç a través de la jaqueta. En Greg Smith és el meu client preferit, i l'ajudaré a

superar aquest vespre illès—. Escolta, ja me'n cuido jo, de la teva família, entesos? Al capdavant, em pagues per això.

És literalment així. I cada dia dono gràcies per no haver-l'hi de recordar. Molts dels meus clients es pregunten, de manera més o menys oberta, quins altres serveis podria oferir, tot i que les condicions del servei a l'app Faux són ben explícites. S'aclareixen la gola, es graten la barbata i pregunten: «Exactament què inclou, aquesta... tarifa de nòvia de mentida?». Sovint tinc la temptació de posar els ulls en blanc i frotre'ls un bon cop de genoll als ous, però miro de no ofendre'm, somriure amablement i contestar: «Sexe, no».

Tampoc —responent les preguntes estàndard que segueixen la d'abans— faig petons, ni frego genitals, ni dic obscenitats, ni em despullo, ni follo pel cul, ni foto mamades, ni palles, ni cubanes, ni qualsevol altra pràctica sexual que pugui existir i que jo no conegui. No em deixo pixar a sobre ni que m'adorin els peus, i tampoc no proporciono orgasmes ni deixo que en tinguin a prop meu.

No dic pas que hi hagi res de dolent en tot això: el treball sexual és un treball legítim, i les persones que s'hi dediquen es mereixen el mateix respecte que les ballarines, o els bombers, o els administradors de fons de cobertura. Però deu mesos enrere, quan em vaig doctorar en Física Teòrica a la Universitat Northeastern, vaig suposar que a hores d'ara ja tindria una plaça acadèmica amb una remuneració raonable. El que no m'imaginava és que amb vint-i-set anys estaria pagant la factura de l'aigua ajudant homes adults a fer veure que tenen una vida amorosa. I tot i això, soc aquí, fent de nòvia de mentida per pagar els crèdits de la universitat.

No vull ser esgarriacries, però començo a sospitar que la vida no sempre va com voldries que anés. És impossible no perdre la fe: hi ha un límit de vegades en què una pot ser contractada per projectar la idea que un client és un ésser humà

encantador, centrat i emocionalment estable, capaç de mantenir una relació a mitjà termini amb un altre adult amb un alt nivell funcional per... bé, depèn. No li he demanat mai a en Greg per què la Caroline Smith està tan obsessionada amb la idea que el seu fill de trenta anys tingui parella. Basant-me en els fragments de converses que he sentit sense voler dins de l'univers cinematogràfic dels Smith, sospito que té a veure amb l'enorme fortuna que quedarà en joc quan falti la matriarca, i amb la creença que si en Greg porta el primer besnet, tindria més probabilitats d'heretar..., jo què sé, una mànega de jardí tatxonada de diamants?

Rics. Són ben igual que nosaltres.

Però tot i així, la mare tafanera d'en Greg és molt millor que el seu germà, un gra al cul per una infinitat de motius que no val la pena ni considerar. Sincerament, és una gran sort que ella sigui el meu objectiu, perquè això vol dir que quan s'obre la porta de casa dels Smith em puc concentrar únicament en ella: una dona sorruda amb el cor de formigó que, encara no sé com, ens fa dos petons a les galtes sense tocar-nos, esbullia els cabells d'en Greg i ens posa dues copes de vi a les mans, tot alhora.

—Com va pel món financer, Gregory? —pregunta la Caroline al seu fill. D'un sol glop, en Greg fa baixar mitja copa; suposo que ho fa perquè l'he sentit explicar que, de fet, no treballa en el món financer. Com a mínim quatre vegades—. I tu, Elsie? —afegeix sense esperar resposta—. Com van les coses per la biblioteca?

Seguint les directrius de Faux, no dono cap informació personal als clients: ni els cognoms, ni on treballa de dia, ni què opino realment del coriandre (excel·lent, si t'agrada menjar sabó). I això, a grans trets, és la definició d'una nòvia de mentida. Al principi trobava estrany que algú pagués per tenir nòvies de mentida a l'era de Tinder i de Pornhub, i en-

cara més que em paguessin a mi, a la insignificant Elsie Hanaway, mitjaneta en tot. Alçada mitjana. Cabells i ulls castanys normals. Nas, cul, peus, cames, pits normals. Maca, sí, esclar, però d'una manera mitjana i anodina. I tot i així, la meva mitjanor mitjana és la pissarra en blanc ideal per omplir-la amb el que calgui. Una tela per pintar-hi. Un mirall que només reflecteix el que els altres es molesten a projectar. Una peça de tela que es pot cosir a mida per..., bé, segur que tothom ja ha captat la metàfora.

L'Elsie que vol la Caroline Smith és algú que encaixi amb persones que fan servir el verb «estiuajar», però no gaire ostentosa per atraure una presa més bona que en Greg, i amb els instints afectuosos per cuidar el fill que potser estima, però que no es vol molestar a conèixer. Fer de bibliotecària infantil semblava una magnífica professió de mentida. Va ser divertit fer una cerca pels fòrums d'internet per trobar anècdotes entranyables.

—Avui m'he trobat tres galetes salades a dins de la millor edició de *Matilda* que tenim —dic amb un somriure. O almenys se les ha trobat l'usuari BoigXLlegir de Reddit.

—Ostres, quina gràcia —diu la Caroline sense riure, somriure, ni res que indiqui que li fa gràcia. Llavors se m'acosta i em parla ben fluixet, com si el seu fill, a dos pams de distància, no ens pogués sentir—. Estem molt contents que hagi vingut, Elsie. —Aquest plural crec que inclou el pare d'en Greg, palplantat i en silenci al costat d'ella, posant-se tres daus de formatge Colby Jack a la boca amb el somriure insuls d'algú que està absent des del 1999—. Estàvem tan amoïnats per en Gregory... Però ara està amb tu i no l'havíem vist mai tan feliç. —Ho és, realment?—. Gregory, aquesta nit mira de passar una bona estona de qualitat amb la teva àvia. L'Izzy està fent fotos amb la Polaroid per donar-les-hi quan acabem. Assegura't de sortir en totes.

—Jo mateixa me n'asseguraré, senyora Smith —prometo, agafant en Greg de braç. Al cap de quinze segons ja he trencat la promesa, al final de l'enlluernador passadís. En Greg s'acaba el vi que li queda a la copa, me'n roba un parell de glops de la meva i llavors em xiuxiueja teatralment:

—Ens veiem d'aquí deu minuts. —I es tanca al lavabo.

Somric i el deixo fer. Em sento protectora, amb ell, fins al punt de saltar-me el protocol estàndard de Faux i acceptar repetir trobades de mentida, de voler-lo defensar d'atracadors, de pirates i de la seva gran família. Potser és perquè la primera frase que em va dir va ser, amb pànic: «La meva mare no para de preguntar-me per què no tinc nòvia», seguida d'una explicació vacil·lant i esgotadora de per què allò era impossible que passés aviat..., una explicació que em sonava molt. Massa. Potser és perquè sempre se'l veu tal com em sento jo: cansat i aclapat. En una altra línia del temps hauríem sigut bons amics i hauríem compartit batalles amb les inevitables úlceres per estrès que ben aviat devastarien els nostres estómacs.

Trobo la cuina buida, m'hi esquitllo furtivament i observo el remolí vermell que marxa desguàs avall quan aboco la resta de la copa a l'aigüera. Malaguanyat vi. Hauria d'haver dit que no, però això hauria suposat haver de respondre preguntes, i no m'agrada explicar que l'alcohol és un terrorista glucèmic perillós i que el meu pobre pàncrees no negocia amb...

—Que no t'agrada?

Faig un bot. I xisclo. I gairebé em cau la copa per terra, que segurament val més que els meus estudis de postgrau.

Em pensava que estava sola. No estava sola? Estava sola. Però el germà gran d'en Greg és a la cuina, repenjat al marbre i amb els braços encreuats davant del pit. M'està clavant aquells ulls multicolor tan especials que té, amb la seva ex-

pressió inescrutable de sempre. Estic palplantada entre ell i l'única entrada; per tant, o bé no l'he vist quan he entrat, o ha esquivat el continu espai-temps.

O potser l'he confós amb la nevera. Al capdavant, són si fa no fa de la mateixa mida.

—Estàs bé? —em pregunta.

—Jo... sí. Sí, perdona. És que... —Faig un somriure forçat—. Hola, Jack.

—Hola, Elsie. —Diu el meu nom com si li resultés familiar. Com si fos la primera paraula que va aprendre a dir. Zero esforç, no pas un grapat de vocals i consonants que amb prou feines ha tingut cap motiu per fer servir abans.

No somriu, esclar. Bé, a vegades ho fa, però mai cap a mi. Sempre que som a la mateixa habitació, és com una presència imponent, severa, gegantina, el passatemps principal de la qual sembla que sigui considerar que no soc adequada per a en Greg.

—No t'agrada el vi?

—No, no és això. —Parpellejo, nerviosa. Porta un tatuatge a l'avantbraç, just s'entreveu per la màniga arromangada de la camisa. Perquè, per descomptat, porta texans i una camisa de quadres, tot i que la invitació electrònica indicava de manera específica que calia anar semiformal.

Però ell és en Jack Smith. Pot fer el que li sembli. Probablement té un permís esculpit en aquests impressionants bíceps. I està segellat a la franja blava del seu ull dret, la que li destaca exageradament sobre l'iris de color castany.

—El vi era fantàstic —dic, mentre recupero l'aplom—, però m'hi ha caigut una mosca.

—Ah, sí?

No s'ho creu. No sé com ho sé, però ho sé. I ell sap que ho sé. Ho veig... No: ho noto. Sento unes pessigolles a la base de la columna, líquides i brillants i càlides. «Compte, Elsie», em

diuen. «Et farà detenir per crims contra el raïm. Passaràs el que et queda de vida en una presó federal. Et visitarà un cop per setmana per mirar-te a través del plexiglàs i fer-te sentir incòmoda».

—L'Izzy et deu buscar —dic, amb l'esperança de desfer-me d'ell—. És a dalt.

—Ja ho sé —contesta, sense anar-se'n cap a dalt. M'estudia, atent, tranquil, com si sabés algun secret meu. Que em passo el fil dental un cop per setmana, com a molt. Que m'és impossible entendre què és el Dow Jones, fins i tot després de llegir-ne l'entrada de la Viquipèdia. Altres coses més terrorífiques i fosques.

—Tens la nòvia per aquí? —pregunto, per omplir el silenci. Un dia va portar algú en una celebració familiar. Una geòloga. La dona més atractiva que he vist mai. Agradable. Divertida. M'agradaria poder dir que estava fora del seu abast.

—No.

Silenci, un altre cop. Més mirades. Somric perquè no es vegi que em carrisquegen molt les dents.

—Feia temps que no ens vèiem.

—Des de principis de setembre.

—Ostres, sí. Me n'havia oblidat.

No me n'havia oblidat. Sense comptar avui, hem coincidit dues vegades amb en Jack, dos cops, primer un i després l'altre, i els tinc tots dos clavats al cervell, tan agradables com una fulla d'espínacs enganxada entre dos queixals.

La primera vegada va ser al sopar d'aniversari d'en Greg, quan en Jack i jo ens vam donar la mà i em va saludar amb el cap, i es va passar la nit llançant-me llargues mirades inquisitives, i el vaig sentir preguntant-li a en Greg: «On l'has conegut?» i «Quant temps porteu?» i «Aneu de debò?», amb un to curiós i falsament casual que em va provocar un calfred esquena avall.

Així que en Jack Smith no era un fan. Entesos. D'acord. Perfecte.

I llavors va arribar la segona vegada. A finals d'estiu, a la festa de la piscina dels Smith, on no em vaig banyar. Perquè m'és impossible ocultar la bomba d'insulina si vaig amb bikini.

No em fa pas vergonya ser diabètica. He trigat gairebé dues dècades a fer les paus amb el meu sistema immunitari hiperactiu i la seva afició desmesurada per destruir cèl·lules necessàries. Però les reaccions de l'altra gent quan saben que de tant en tant m'he de ficar insulina al cos són força imprevisibles. Quan em van diagnosticar la malaltia (als deu anys, després de patir una crisi al gimnàs de l'escola que em va fer guanyar el sobrenom cruel però poc creatiu d'Elsie Tremolors), vaig sentir els meus pares parlant en veu baixa a l'altra banda de les cortines de l'hospital.

—Ella no, sisplau. —La mare sonava exhausta.

—T'entenc. —El pare, igual—. No sé què hem fet malament. En Lance va de mal en pitjor a l'institut. A en Lucas el detindran qualsevol dia per barallar-se a cops de puny a l'aparcament del Walmart. I ara resulta que a l'única criatura de tracte fàcil que tenim li passa alguna cosa.

—No és culpa seva.

—No.

—Però això ens sortirà car.

—Sí.

No culpo pas els pares: el meu germà Lance sí que va acabar deixant l'institut (i ara es guanya molt bé la vida fent d'electricista), igual que en Lucas també va acabar detingut (tot i que va ser al darrere d'un Shake Shack, i per possessió d'una droga que ara mateix és legal). La mare i el pare estan cansats, superats. Eren una mica pobres. Esperaven que els sortís alguna cosa bé, alguna cosa fàcil, per variar, i em va

saber molt de greu no poder-los-ho oferir jo. Per compensar-los, sempre he intentat que els meus problemes de salut —i qualsevol altre problema posterior— passessin al màxim de desapercebuts possible.

Trobo que agrado més a la gent si no han d'invertir energia emocional en mi.

Per això no em vaig banyar a la festa de la piscina dels Smith i em vaig estimar més seure sobre una manta i menjar-me un tall de pastís amb un somriure meticulosament calculat a la cara. I per això vaig calcular malament els hidrats de carboni que menjava i la insulina que necessitaria. I per això vaig caminar amb penes i treballs per la gespa de la casa de vacances dels Smith a Manchester-by-the-Sea amb una pujada de glucosa, la vista borrosa, el cap palpitant, intentant recordar on havia deixat el telèfon per poder ajustar l'embolada, i...

Vaig atropellar en Jack.

Literalment. No el vaig veure i vaig caure sobre el seu pit com si fos un forat negre supermassiu. Però no ho era. Un forat negre, esclar. Supermassiu, això sí.

—Elsie? —Aix. Aquella veu—. Estàs bé?

—Sí. Sí, jo... —Aparta't, que vomito.

Em va posar la mà a la galta i em va examinar la cara.

—Vols que avisi en Greg?

—No cal... —Una fiblada de dolor em va travessar el cap.

—Aviso en Greg.

—No... no avisis en Greg, sisplau.

Va arrufar el front.

—Per què?

—Perquè... —Perquè les bones nòvies de mentida són poc exigents. Somriuen, no tenen opinions concretes sobre el coriandre i mai, mai et fan marxar d'una festa en una piscina—. Pots..., he d'anar al lavabo i... el telèfon...

Al cap d'un moment ja era en un lavabo que semblava un spa de luxe, amb la bossa de mà a la falda. I m'encantaria dir que no recordo com hi vaig arribar, però em balla un record pel cap, un record d'uns braços forts que m'agafen a coll i que em porten lleugera com un ocell; d'un alè càlid a la templa que em murmura paraules que no recordo.

I això, per desgràcia, és tot. En Jack va ser amable i servicial? Sí. Es va creure la història que em vaig inventar sobre no voler atabalar en Greg amb les meves migranyes? Ho dubto, tenint en compte la seva mirada escèptica, freda i insistent. Potser sospita que prenc drogues. Potser li fa por que embruti la dinastia dels Smith amb els meus gens dèbils del mal de cap. De ben segur que creu que el seu germà pot trobar una persona millor.

Però és igual. En Jack no és el meu objectiu, sinó la seva mare, i això és bo, perquè no tinc ni idea de quina Elsie és la que vol en Jack.

És un fet sense precedents. Soc una professional a l'hora de captar pistes, però en Jack... no me'n dona cap. No sé què he de potenciar ni què he de suavitzar, què he d'ocultar i què he de fingir, quina personalitat he de sacrificar al seu altar. És com si intentés desxifrar-me sense canviar-me... i això és impossible. La gent no és així, no pas amb mi.

Per això quan pregunta «Com va, Elsie?» amb un to que sona una mica massa inquisitiu, somric de la manera més neutra possible.

—Com sempre. Fantàstic —«Avui, per variar, amb poques probabilitats d'acabar caient a sobre teu»—. I tu? Com va la feina? —És una mena de professor d'educació física, va comentar en Greg, cosa que no em sorprèn, perquè està fibrat com els típics que porten un adhesiu de CrossFit al cotxe i beuen batuts de proteïnes mentre llegeixen la columna d'halterofília del *Men's Health*. Els altres Smith són morenos,

prims i insubstancials, mentre que aquest és un armari de cabells rossos, li treu un pam i mig al segon parent més alt, té uns trets molt masculins i una veu d'allò més greu. La meva teoria: una infermera cansada per excés de feina va fer un canvi de bressols a l'hospital—. Va bé el semestre?

Fa un gruny evasiu.

—No he matat cap dels meus alumnes. Encara.

M'hi puc identificar, amb aquest sentiment.

—Tot un èxit.

—Jo no ho veig pas així.

Merda. M'està fent somriure.

—Per què els vols matar?

—Perquè es queixen. Ningú es llegeix el programa de l'assignatura. —Hi ha un programa de l'assignatura d'educació física? L'únic que feia el meu profe de gimnàstica era fer-nos avergonyir davant de tothom per no saber enfilar-nos per la corda. Sembla que l'educació avança a passos de gegant—. Diuen mentides.

M'empasso saliva.

—Mentides sobre què?

—Sobre unes quantes coses. —Li brillen els ulls, i li tremolen els llavis, i se li marquen les espatlles sota la camisa, i...

Em pensava que..., no, sabia que els nois de cabells clars no eren atractius. A secundària? Totes les noies estaven penjades d'en Legolas, i jo em desfeia per l'Aragorn. Qüestionari de BuzzFeed «De quina casa de *Joc de Trons* ets?». Mai una Targaryen. No suporto mirar en Jack Smith, amb aquesta mandíbula prominent, i aquests preciosos clotets, i aquestes mans, i trobar-lo guapo.

Potser val més no mirar-lo. Exacte, un pla excel·lent.

—Perdona —dic educadament—. En Greg em deu estar buscant. —Em giro abans que em pugui contestar i noto im-

mediatament com si hagués aconseguit alliberar-me d'una singularitat gravitacional.

Buf.

La sala d'estar és allà a prop, gran però plena de gent, bonica malgrat l'exagerada quantitat de quadres navals i agressius mobles de cuir. Dedico uns quants minuts a assegurar-li a la tieta d'en Greg que abans de triar qui ens farà el banquet del casament ho consultarem amb ella; a fer veure que no m'adono que l'oncle Paul es passa la llengua pels llavis mentre em mira; a conversar cordialment amb una colla de cosins sobre el temps, el trànsit i les ressenyes dolentes de *Crepuscle*. L'homenatjada està obrint regals al costat de la llar de foc i li diu a una de les seves joves:

—Un val per a un bany de fang? M'encanta. Serà com una pràctica per a quan m'enterreu i tots us baralleu pels diners de la meva herència.

Ho porten a dins: quan vaig conèixer la Millicent Smith, em va agafar per les espatlles i em va dir: «Tenir fills ha sigut el pitjor error de la meva vida». Tenia el fill gran just al seu costat. Encara no tinc clar si és una bruixa malvada o si només és cruel de manera inconscient. En qualsevol cas, és el meu personatge favorit dels Smith.

Volto per aquí i per allà amb un somriure fins que acabo davant del tauler de Go amb una partida a mig fer en un racó de la sala. Ha estat aquí des del primer dia que vaig venir, amb els quadradets de fusta i les pedres de porcellana que no lliguen gens amb la decoració marítima. En Greg està parlant amb el seu pare i em pregunto si trigarem gaire a marxar. Tinc trenta-tres treballs sobre vibracions, ones i òptica per corregir que de ben segur em faran desitjar una mort violenta. He de preparar un examen de Fonaments de la Ciència dels Materials. I, esclar, he de pensar un discurs per a una nova oferta de feina. Vull... no, l'he de clavar. No hi ha marge

d'error, perquè és la meua via d'escapament per deixar de passar les nits fent de nòvia de mentida i els dies intercanviant correus electrònics amb sexxy.chad.420@hotmail.com sobre si l'al·lèrgia al gluten que té la seva xinxilla li permet saltar-se l'examen parcial d'Introducció a la Física. L'hauré d'assajar com a mínim onze vegades, que és el nombre de dimensions segons la teoria M, la meua versió de supercordes preferida...

—Hi saps jugar?

Em sobresalto. Un altre cop. En Jack és a l'altra banda del tauler, estudiant-me amb els seus ulls foscos. Té tots els pares aquí; per què està perdent un valuós temps en família fent la guitza a la nòvia de mentida del seu germà?

—Elsie? —Una altra vegada el meu nom. Pronunciat com si l'univers hagués fet aquella paraula només per a ell—. T'he preguntat si hi saps jugar... —Sembla que s'està divertint. L'odio.

—Oh. Mmm, una mica. —M'he quedat curta. El Go et fa rumiar molt i és extremament complicat, per això és l'activitat extracurricular preferida de molts físics—. I tu?

En Jack no contesta, sinó que hi afegeix unes quantes pedres blanques.

—Ui, no. —Nego amb el cap—. És la partida d'algú altre. No podem...

—Et van bé les negres?

La veritat és que no. Però m'empasso saliva i, vacil·lant, agafo les pedres i les col·loco bé. L'orgull i l'instint de supervivència estan fent un estira-i-arronsa a dintre meu: no penso dissimular la meua habilitat amb el Go per deixar guanyar en Jack, però m'imagino que si perd es transformarà en un búfal escopint foc per la boca i acabarà incinerant una paret mestra. Quan s'enfonsi la casa no em vull morir al costat d'en Jack Smith i el seu oncle obsessionat amb els trios.

—Com està en Greg? —em pregunta.

—Per allà, amb el teu cosí —contesto distretament, mentre observo com col·loca més pedres. Té les mans molt grosses, però alhora les mou amb gràcia, i em costa d'entendre-ho. Una altra cosa que no entenc? Que hi hagi dues cadires, però cap dels dos s'assegui.

—Però com està?

Des de la meva humil experiència, els germans en el millor dels casos es toleren, i en el pitjor enganxen xiclets als cabells de l'altre. (Amb l'altre em refereixo a mi. Als meus cabells). Tot i així, en Jack i en Greg es fan molt; per motius inescrutables, tenint en compte que en Greg és un desastre humà adorable i turmentat per dins, mentre que en Jack..., no estic segura de com és per dins, en Jack. Té una pinzellada de noi dolent, un esquitx de misteri, un pessic de gentilesa. I també un toc de passió, un aire sense refinar, en brut. Sobretot se'l veu ben parit. Massa ben parit fins i tot per ser ben parit. Potser fins al punt d'haver-se saltat el ball de graduació de l'institut per anar a una exposició d'art d'un amic al Guggenheim i, per aquelles coses de la vida, acabar aconseguint que l'escollissin Rei del Ball.

En Jack sembla distant. Desinteressat. Segur de si mateix, però sense fer cap esforç per ser-ho. Carismàtic d'una manera misteriosament opaca i inaccessible.

Però es preocupa per en Greg. I en Greg es preocupa per ell. El vaig sentir que deia, literalment, que en Jack era el seu «millor amic», algú en qui «podia confiar». I el vaig escoltar sense dir-li que realment no devia «confiar» tant en el seu «millor amic» Jack, perquè, si no, li hauria explicat la veritat sobre les seves cites de mentida..., perquè soc una nòvia de mentida molt comprensiva.

—En Greg està bé. Per què ho preguntes?

—L'altre dia, quan vam parlar, em va semblar que estava atabalat amb això de Woodacre.

Amb... què? És alguna cosa que la nòvia d'en Greg hauria de saber?

—Ah, sí —menteixo—. Una mica.

—Una mica?

Em concentro en les pedretes. No estic guanyant amb la facilitat que esperava.

—Va millorant. —Tot millora amb el temps, oi?

—Ah, sí?

—Molt. —Assenteixo amb entusiasme.

Ell també fa que sí amb el cap. Amb menys entusiasme.

—De debò?

En Jack no és pas dolent jugant al Go. Com és que encara no l'he apallissat?

—De debò.

—Em pensava que això de Woodacre era d'aquí a un parell de dies. Jo suposava que en Greg estaria atabalat.

Em poso tensa. Potser li hauria d'haver preguntat temes de conversa a en Greg.

—Ai, sí, és veritat. Ara que ho dius...

—Fes-me'n memòria, Elsie. —Fa un pas minúscul per acostar-se al tauler i s'alça davant meu com una torre imponent. Però no m'arronso. Em nego a arronsar-me—. Què era això de Woodacre?

Merda.

—És... —Intento fer una expressió divertida—. És Woodacre, esclar.

En Jack em fa una mirada d'«a mi no me la fots».

—Això no és cap resposta.

—És... —m'aclareixo la gola—, una cosa en la qual treballa en Greg. —Quines coses de la feina m'ha explicat, en Greg? Sé que és un científic de dades—. No en conec els de-

talls. És una cosa de ciències complicada. —Somric tranquil·la, com si no dediqués la meva vida a construir models matemàtics complexos per descobrir l'origen de l'univers. Noto una fiblada al cor.

—Una cosa de ciències complicada. —En Jack m'estudia com si m'estigués arrencant la pell i s'esperés trobar un plàtan podrint-se a l'interior.

—Sí. La gent com tu i com jo no ho entendríem.

Arrufa el front.

—Gent com tu i com jo.

—Sí. Vull dir... —Li aguanto la mirada i poso una altra pedra—. Què són les xifres...

Tanco la boca de cop. Hem arribat tots dos al mateix quadrat. Els meus dits freguen els d'en Jack, i em puja una rampa elèctrica i inidentificable braç amunt. Espero que ell s'aparti, però no ho fa. Tot i que era el meu torn. Que no era el meu torn? N'estic força segura...

—Caram, em sembla que tenim un empat, aquí.

Enretiro la mà de seguida. Tinc la Millicent al meu costat amb la vista clavada al tauler. Li segueixo la mirada i gairebé xisclo, perquè... té raó.

No he destrossat el maleït Jack Smith al Go.

—Fa molt temps que en Jack no guanya cap partida —diu la Millicent, amb un somriure satisfet.

«Fa molt temps que no guanyo cap partida, jo». Què collons? Alço la mirada cap a en Jack; encara m'està observant, encara té el front arrufat, encara em jutja en silenci. El cervell em queda en blanc. Entro en pànic i engego el primer que em passa pel cap.

—El tauler del Go té més posicions possibles que àtoms hi ha en tot l'univers conegut.

Rialleta per sota el nas.

—Això és el que diu sempre algú que jo sé d'ençà que li

vam treure els bolquers. —La Millicent es mira amb perspicàcia en Jack, que encara. M'està. Mirant—. Tu i l'Elsie feu molt bona parella. Tot i així, Jack, rei, jo li faria firmar igualment un acord prenupcial.

De primer no entenc què està dient. Però després ho capto i em poso vermella com un tomàquet.

—No, no. Senyora Smith, és que jo... jo surto amb en Greg. El seu altre net.

—N'estàs segura?

Què?

—Jo... sí. Esclar.

—No ho sembla pas. —Arronsa les espatlles—. Però què he de saber jo, que soc una ratapenada de noranta anys que es rebolca al fang?

Me la miro mentre marxa arrossegant els peus cap a la taula dels canapès. I llavors em giro cap a en Jack amb una rialleta nerviosa.

—Caram. Això ha sigut...

Encara m'està mirant. Fixament. Amb cara de pòquer. Absort. Heterocròmic sectorial. Com si jo fos interessant, molt interessant, molt, molt interessant. Obro la boca per preguntar-li què passa. Per exigir-li la revenja a mort. Per demanar-li que pari de comptar-me els porus que tinc al nas. I llavors és quan...

—Va, rieu, nois!

Giro el cap i el flaix de la Polaroid de l'Izzy em deixa cega a l'instant.

—L'aniversari de casament dels meus pares, el mes que ve, serà l'última vegada que hauràs de venir. —En Greg posa l'intermitent cap a la dreta i entra a l'aparcament del meu edifici—. Després li diré a la mare que m'has deixat. Que t'he im-

plorat que no ho fessis. Que t'he recobert d'elogis. Que t'he comprat el meu pes en peluixos... però que no ha servit de res.

Assenteixo per indicar-li que el comprenc.

—T'hauré trencat el cor. I estaràs massa enfonsat per sortir amb algú altre.

—Potser necessitaré consolar-me amb una llista de reproducció de Spotify.

—O recórrer a les drogues.

Fa una ganyota. Jo ric, i quan el cotxe s'atura em repenjo a la porta de l'acompanyant per estudiar el perfil atractiu d'en Greg sota els llums grocs.

—Digue-li que t'he enganyat amb el repartidor de menjar de Grubhub. Així tindràs dret a fer el ploramiques uns quants dies més.

—Genial.

Ens quedem en silenci mentre penso en la situació d'en Greg. El motiu pel qual necessita una nòvia de mentida. El fet que se senti còmode explicant-me coses a mi, una desconeguda, i no a la seva família. En com ens assemblem.

—Quan això s'haurà acabat, si necessites..., si vols algú amb qui parlar. Una amiga. M'encantaria...

Fa un somriure sincer.

—Gràcies, Elsie.

Amb prou feines acabo de sortir del cotxe. El gel m'espetega sota el taló de la bota quan em giro de nou.

—Per cert, Greg.

—Digues.

—Què és això de Woodacre?

Gruny. Tira el coll enrere, contra el reposacaps.

—Un retir de meditació silenciosa que el nostre cap ens obliga a fer. Marxem demà; quatre dies sense contacte amb el món exterior. Res de correu electrònic, res de Twitter. Va treure la idea d'un butlletí de Goop.

Vaja.

—Així, no té res a veure amb... res de ciència complicada? Em fa una mirada de desesperació.

—Ben al contrari. Per què?

—Eeeh... —Tanco els ulls. Deixo que la mortificació em clavi bé els ullals al cervell—. Per res, per res. Bona nit, Greg.

Tanco la porta del cotxe, li faig adeu amb la mà amb poca esma i deixo que l'aire gèlid m'entri als pulmons. L'estrella polar em pica l'ullet des del cel, i me'n recordo de l'entrevista de feina de demà.

Tant me fa si aquesta nit l'he espifat amb el germà d'en Greg, candidat perpetu a rebre un cop de puny, perquè amb una mica de sort potser no hauré de veure mai més en Jack Smith.